

Ἀργυράκης, οἱ δὲ δούλησκοί του ἀτενίζουσι πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς σωτῆρά των· δύναται ἡ ἐλλ. κυβέρνησις νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐνταῦθα Γεν. προξενείου της, χωρὶς νὰ φοβῆται ποτὲ ὅτι πασσᾶς τις θὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνάκλησίν του. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τοῦ Ἀχμέτ Ἐφένδη, ὅσον καὶ ἂν ᾖ νῦν μέγας, θὰ ᾖ πάντοτε πολὺ μικρότερος τοῦ κομματικοῦ φανατισμοῦ τοῦ κυβερνήτου σας, καὶ θὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν, ἣν ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις θὰ τῷ κάμῃ.»

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 30 Σεπτεμβρίου

Σήμερον ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν μας. Χαρακτηρισμὸς ἀτυχῶς καὶ τῆς ἐκπνευσάσης δημοτικῆς ἐξουσίας, ἥς προέστατο ὁ κ. Λεώπουλος, εἶνε ἡ ἡδύνατο νὰ προλάβῃ οὗτος σπατάλη δημοτικῆς περιουσίας καὶ παροιμιώδης περὶ πάντων ἀμεριμνομέριμνα. Ἡ ταντάλειος δίψα τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία κατακλύζεται ἀπὸ νερά, ἡ λαβοῦσα μορφήν καὶ κύρος νομίμου πράξεως αὐθαίρετος ἀγροζημία, ἡ ἔλλειψις καὶ ἔχθρος καλλισθησίας, μένοντος τοῦ τόπου μας σχεδὸν μὲ τὰς ἀπὸ Ἡροδότου βορβορώδεις δημοτικὰς ὁδοὺς του, εἶνε αἱ μόναι λυπηραὶ ἀναμνήσεις, αἱ οἱ κατὰ καιροὺς δημοτικοὶ ἄρχοντές μας καταλείπουσι. Καὶ ὅμως θὰ ἐκπληχθῇτε μανθάνοντες ὅτι ἡ τὴν αἰσχίστην ἐντύπασιν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους ξένους ἐμποιοῦσα Σπάρτη, ἡ χάρις τῇ ἐθνικῇ εὐαισθησίᾳ τῶν ἀρμοδίων της καὶ τὰ μόνον πράγματα αἱ οἱ σημερινοὶ «Ἕλληνες μεθ' ὑπερφηφάνειας» δύναμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ξένους, τὰ ἀρχαῖα λείψανα. ἐν μέσῳ κοπῶντος ἐπιδεικνύει, ἔχει ἔσοδα, ὡς δῆμος, 80 χιλιάδας δραχμῶν ἀκατανοήτως ἐξοδευομένας, ἀφοῦ οὐδὲ εἰς

κλητῆρ φαίνεται εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι φαίνεται ὅτι ὁ δήμαρχος ἔχει πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ καλὰ αἰσθήματα τῶν συμπολιτῶν του.

Ἄς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ νέος δήμαρχός μας κ. Μελετόπουλος θ' ἀφήσῃ τὴν ἀρχαίαν του πολιτικὴν καὶ θὰ ἰδῶμεν βελτιώσεις πολλὰς καὶ καλὰς, αἵτινες καὶ τὸν κατὰ πόδας ἀκολουθήσουσι αὐτὸν ἐν τῇ δημοτικῇ πορείᾳ ἀνταποκριτῆς ἀπὸ ψάλλου δημοτικῶν ἱερεμιᾶδων εἰς ἐγκωμιαστὴν θὰ μεταβάλλωσι τῆς εὐδοκίμου πορείας του.

Ἡ εὐλογία μας. Αὕτη ἀπὸ πολλοῦ ἐνεκλιματίσθη, ὡς αἱ λεμονεαὶ μας, ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν. Μόνον ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγριάναν κατὰ ἑκαταντάδας ἀριθμοῦνται οἱ προσβεβλημένοι. Ὁ εὐαγγελικὸς Νομάρχης μᾶς ἀφῆκε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ, ἀναχωρήσας οὐκ οἶδα ποῦ, πρὸς ἀνάπαυλάν ἴσως ἀπὸ τῶν κατὰ τῆς εὐφλογίας μας κοπιηστικῶν μέτρων του. Ἦδη οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὸ Σαμφώνειον ἐκεῖνο «Ἀποθανεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων μας», δι' ὀλίγου ἐξ εὐλογιώντων πύου νὰ στείλωμεν ὅλας τὰς ἀρχὰς μας εἰς τὸν διάβολον.

Τοὺς φυγοδέκους μας, ὁμοιάζοντας μὲ τοὺς πληθυνομένους καὶ ἀφορωτέρους ἐκ τῆς μὴ καταδιώξεως καθισταμένους λαγοὺς, πλησιάζομεν νὰ τοὺς ἰδῶμεν παίζοντας πρέφαν μὲ τὰς ἀρχὰς μας, ἰδίως δὲ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς χωροφυλακῆς ἐν τοῖς καφφενείοις. Δὲν ἐκπλησσομεθα διὰ τὴν αὐξησίν των, διότι δὲν περιμένομεν ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους περιπλανωμένους καὶ ὡς ἀστακοὺς ὠπλισμένους κήρυξιν τοῦ θείου λόγου. Ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς τοιοῦτους ὄντας τὸ πλεῖστον ἀπόρους χωρικοὺς διὰ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως θὰ γεννηθῇ ὁ πρὸς τὰ πρόβατα ἢ τὴν ἀγελάδα τοῦ ἄλλου πλατωνικοῦ ἔρωσ ἐκδηλούμενος δι' ἀρπαγῶν

Οἱ ἡθοποιοὶ ἦσαν ἀξιοσημείωτοι. Ὁ Βαρόνος ἀπὸ τὸ θέατρον τῶν Βαριετῆ, ἐδάνειζε τὰ φυσικά του προτερήματα εἰς τὸ μέρος τοῦ θαλαμηπόλου. Ὁ Δουβράβι ἐκ τοῦ Παλαιρογιὰλ ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τοῦ καθαλλέρου Ἀλφόνσου Ρουφλακέτ. Ὁ Σαὶν-Ζερμαίν ἐκ τοῦ Γυμνασίου συνήνεσε διὰ μίαν φορὰν νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Περίπινστερ. Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Τρεζοριέ, μέλος τῆς Δέσχης, ἐπεφορτίσθη μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Τριολέ, ὡς ἔχων ὥραϊαν φωνὴν τενόρου. Ἡ κυρία Ἰουδίκ ὑπεκρίνετο τὴν πριγκηπέσσαν Ὁρτενσίαν καὶ ἡ Σουσάννα Λαζιὲ τὴν βασιλομήτορα.

Ἡ ἐπιτυχία ἐπεριμένετο τελεία. Ὁλος ὁ κόσμος ἤρχετο ταυτοχρόνως διὰ νὰ πιάσῃ καλὴ θέσι. Καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρυχωροῦ προδρόμου, συγκεχυμένους ψιθυροὺς φωνῶν διαρκῶς φροῦ—φροῦ ἐσθίτων συρομένων κατὰ γῆς, ἤρχετο μέχρι τοῦ δούκους ἀναμεμιγμένον μὲ ρεύματα θερμοῦ ἀέρος, ἐλαφρῶς ἥρωματισμένον.

Ἀντὶ ν' ἀναβῇ διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ δούξ ἔδωκε τὸ ἐπανωφόρι του εἰς ἕνα ὑπνέτην, διηυθέτησε τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ εἰσῆλθε.

Πολλάκις μνησθαινὴ τις περιστάσις ἀποφασίζει περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Βλιγνὺ, πηγαίων ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀνατροφὴν τῆς Πριγκηπέσσης ποτὲ δὲν ἐφραντάζετο ὅτι μπορούσε ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ νὰ δώσῃ ἄλλην ὅψιν εἰς τὸ μέλλον του.

Ἡ αἴθουσα τῶν ἐορτῶν ἔλαμπεν ἀπὸ φῶτα. Ἐπὶ καθισμά-

των σχεδὸν κολημμένων, ἄπειροι θεαταὶ συνωθοῦντο. Ἦτο ἐπιφάνεια ἐκ μεταξωτοῦ, βελούδου καὶ γάζης, κλίμαξ ἐκ λαμπόντων χρωμάτων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἀπῆστραπτε ἡ λευκότης τῶν γυμνῶν ὤμων. Ὁ ἐκ τῶν ριπιδίων ἐλαφρὸς θόρυβος ἐτάραττε τὸ ἄπειρον αὐτὸ πλῆθος διὰ πτερωτῆς τινος ταραχῆς. Βόμβος σιγαλῶν καὶ διακεκομμένων συνομιλιῶν ἐξηγεῖτο ὅταν γνωστὸν πρόσωπον εἰσῆρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἰς τὸ βάθος ἡ σκηνή, σιωπηλὴ, αὐστηρὰ κλεισμένη εἰς τὰ βλέμματα διὰ τῆς ἐρυθρᾶς τῆς αὐλαίας.

Ὁ δούξ διηυθύνθη πρὸς ὁμάδα τινα βελαδοφόρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε διακρίνει μερικοὺς φίλους. Ἐν τῷ κέντρῳ εἶχεν ἐνθρονισθῇ περικυκλούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ κ. Ἐσκάνδ, νεαρὸς συμβολαιογράφος, ἐσχάτως διορισθεὶς καὶ μέλλων κληρονομὸς ἀρχιεκατομμυριούχων γονέων.

Ἐνδεδυμένος μὲ ἀμεμπτον κομψότητα, ὠμίλει μὲ ὕψος ἐπιστημότητος. Ἄλλ' ἡ θέα τοῦ Βλιγνὺ ἐφάνη ὡς νὰ τοῦ ἐκάρφωσε τὴν γλῶσσαν εἰς τὸν οὐρανίσκον. Ἐμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν παρατηρῶν ἐκπληκτος τὸν δούκα, ὅστις ἐπλησίαζε μειδιῶν.

(ἀκολουθεῖ).

ἢ πυροβολισμῶν, ἐξηγοῦμεν τότε τὸν εἰς ἐγκληματοπόλεις μετασχηματισμὸν δλοκληρῶν χωρίων.

Ἄλλ' ἴσως ὑπὸ τὰ φαινόμενα ταῦτα τῆς μὴ καταδιώξεως ἐγκρύπτεται ἀναμορφωτικὸν τι σχέδιον διοργανώσεως καὶ ἐκπαιδευτικοῦ φηγοδικίας σώματος, ὅτε πλέον σιωπῶμεν χάσκοντες καὶ μὴ ξεύροντες τί νὰ πούμε.

Εὐρώτας

Ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐν Κρήτῃ γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Μαυρομάτη εἶναι ὕβρις πρὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος ἀγωνιζομένην Κρήτην, ἥτις διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐπιδοκιμάσασα καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐθνικὴν πορείαν τοῦ κ. Μαυρομάτη, ἠτήσατο παρὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως τὴν διατήρησιν αὐτοῦ, εἶναι δὲ καὶ κτύπος κατὰ τοῦ ἐν Κρήτῃ διεξαγομένου ἐθνικοῦ ἀγῶνος, διότι ἡ ἀπόλυσις αὕτη ἐγένετο κατ' ἀπαιτήσιν τοῦ ἐλληνομάχου διοικητοῦ τῆς Κρήτης Φωτιάδου, ἐπειδὴ ὁ κ. Μαυρομάτης δὲν ἠθέλησε νὰ προδώσῃ τὸ καθήκον τοῦ καὶ νὰ γείνη ὄργανον τῶν κατὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ σχεδίων τοῦ Φωτιάδου. Ἐν γνώσει δὲ καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου τῆς ἀπολύσεως ταύτης ἐπροκάλεσεν αὐτὴν ὁ κ. Τρικούπης, ὡς θέλουσι πεισθῆ πάντες ἐκ τῶν μετ' ὀλίγον δημοσιευθησόμενων περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως· ἐκ τῶν δημοσιευθέντων δὲ τούτων, ἐφ' ὧν ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῶν πατριωτῶν, θέλουσιν ἐννοήσῃ οἱ ἀναγνώσται καὶ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐνεργείας. Ταῦτα δὲ λέγω ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναμειγμένου εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Κρήτης, ἀναμιχθέντος δὲ καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τὴν ἀφορώσαν τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κ. Μαυρομάτη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1883.

Κ. Ἀργυρόπουλος
βουλευτής.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Δημητσάνης τὰ ἐπόμενα :

Ἐν Παλούμπα τῆς Ἡραίας διετέλει ἀπὸ 48 ἐτῶν ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς Ἀναστάσιος Παροσκευόπουλος. Ἄλλ' ἡ ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἀποτελουμένη ἀπὸ τούτων ἱερέων Νικόλαον Σακελλαρίου, Χαράλαμπον Δημητρίου Καρατζῆν καὶ Χαράλαμπον Δημητρίπου, ἀφῆρεσε τὸν τίτλον τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου ἀπὸ τὸν χρηστὸν ἱερέα Ἀναστάσιον Παροσκευόπουλον, διότι ἀφ' ἑνὸς εἶχε τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην νὰ μὴ δίδῃ παρανόμους ἀδείας γάμων, οὔτε ἄλλας εὐολίας νὰ παρέχῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶχε τὴν αὐθάδειαν ν' ἀποκαλύψῃ σκανδαλώδεις πράξεις τοῦ εὐσεβεστάτου Παπανικολῆ. Οὕτω νῦν ὁ κύριος Παπανικολῆς, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε δὲν ἐδυσκολοῦντο νὰ ἐπιτοκήσῃ δι' ἐξήκοντα δραχμὰς προσερχόμενος ἀπὸ διάφορα τρόφιμα, εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς συμπολίτας του, ἀλλὰ μὴ τὴν ἀξιώματόν. Εἶναι ὅμως συγκαταβατικὸς. Δι' ἐκάστην ἀδειαν γάμου δὲν παίρνει ἢ μόνον δύο γέρους (δύο ἐκατοντάφραγκα), ἄλλως δὲν ἔχει ἀδειαν. Ἀλλὰ μὴ ὅλην τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πολλοῦ μὴ δυνάμενοι νὰ οἰκονομήσωσι τοὺς δύο γέρους τελοῦν τοὺς γάμους των — ἐνίοτε καὶ μετὰ συγγενῶν — ἀνευ στέψεως.

Εἴμεθα περίεργοι νὰ ἴδωμεν τί θὰ πράξῃ ἡ Σύνοδος πρὸς τὴν ἐδόθη ἰδιαιτέρᾳ καταγγελσίᾳ.

* *

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πάππας βασιλεὺς. Εἰς Ρώμην τελεῖται κατ' ἔτος ἐν

τῷ ἀπεράντῳ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τελετὴ ἐκ τῶν παραδοξωτέρων. Ὁ Μέγας Ποντίφηξ δηλαδὴ δέχεται περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου χιλιάδας προσκυνητῶν οἵτινες ἀπὸ ὅλων τῶν σημείων τῆς Εὐρώπης σπεύδουν νὰ προσφέρωσιν τὰ σεβάσματα των εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας. Οἱ προσκυνῆται οὗτοι φέρουσι περίπου τὸ αὐτὸ μελανὸν ἔνδυμα τῶν ἱερωμένων, ἀλλ' εἶναι ποικίλον εὐεξίαν. Διακρίνονται μεταξὺ τούτων παχεῖς ὡς χοῖροι μελιταῖοι, ἰσχυροὶ ὡς σφίκες, προγαστορες ὡς ἔγγωσι ὑπερβάσαι ἤδη τὸν ἑννατον μῆνα, καὶ εἶναι ὅλοι πλούσιοι, ρυπαροὶ καὶ παρδαλόχροοι! ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ ἀνὰ ὁμάδας ὡς σμήνη κατσεικιδίων ἐρχονται νὰ καταθέσωσι τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πάππα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς χιλιάδες προσκυνητῶν ἀνέρχονται ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Πάππας, λειτουργεῖ καὶ παρελαύνει εἰτα μὲ βασιλικὴν ὄντως πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν κραυγαζόντων τότε—**Ζήτω ὁ Πάππας βασιλεὺς!** Τὴν τελετὴν ταύτην ἀκολουθεῖ σειρά ἄλλων τοιούτων ἐν μετανοίαις, φωταψαῖς, μουσικαῖς, συναυλαῖς κτλ.

Εἰς τὴν τελευταίως τελεσθῆσαν ἐορτὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου εἰς τῶν προσκυνητῶν ἀκράτητος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐφώνησε—**κάτω ὁ Οὐμβέρτος!** Ἀλλὰ πάραυτα δύω στρατιῶται τῆς παπικῆς φρουρᾶς τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ κρατητήριον.

Ὁ Δαμαλᾶς μας.—Γράφει ὁ Gil Blas, ὅταν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἡ κυρία Κεβράλ τῷ εἶπεν, *«κύριε θέλετε νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα σας ;»* Τὸ θέατρον ὅλο διεράγη εἰς γέλωτας· ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης κατὰ μικρὸν ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸ φιλόγελο ἀκροατήριόν του, δις δὲν ἐβράδυνε τοὺς γέλωτας νὰ διαδεχθῇ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ραγδαία χειροκροτήματα.

Μαύρη γυναῖκα. Ἐν Βιργινίᾳ ἡ Βαρβάρ Μύλλερ, μαύρη γυναῖκα, μορφῇ καὶ ψυχῇ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι ἐδολοφόνησε τὸν σύζυγόν της τῇ συνεργείᾳ νέου τινος μαύρου. Τὴν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἱκρίωμα ἐνδεδυμένην μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν φιλαρέσκειν· μπρυστὰ ἔς τὰ κάλλη, ὅχι πλέον «τ' εἶν' ὁ πόθος», ἀλλὰ «τ' εἶν' ὁ θάνατος» μουσελίνα λευκή, λευκαῖς κορδέλλαις εἰς τὸ κεφάλι καὶ πλουσίᾳ ἀνθοδέσμῃ ἐπὶ τοῦ στήθους, νὰ ὁ στολισμός της, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐφρόντισε μὲ πολλὴν ἀπάθειαν ὑπὸ τῆς ὁποίας... ἔπασχε περισσῶς. Εἶχε τὴν ὄρεξιν νὰ γράψῃ ἐξομολόγησιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατηγόρει τὸν συνενοχόν της ὡς αἷτιον τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός της, καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν δεσμοφύλακα. Διεκήρυξε ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ τῆς χαρισθῇ ἡ ζωὴ καὶ νὰ δακτυλοδεικτῇται ὡς φονεὺς τοῦ συζύγου της. Ἐκοιμήθη ἡσυχὰ τὴν παραμονὴν, εἶδεν ὄνειρον μάλιστα, καὶ τὸ ὄνειρόν της τὸ εἶπεν εἰς τὸν δῆμιον. «Μ' ἐπήγαιναν νὰ πεθάνω, καὶ ἤλθε νὰ μοὺ περάσῃς τὸ βρόχο ἔς τὸ λαιμό· ὅταν ἐξαφνα μία δύναμις ἀκατανίκητος μ' ἐσήκωσε ψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου. Μοὺ φώναζες : σταμάτησε, Βαρβάρᾳ, δὲν εἶμαι ἀκόμη ἑτοιμος· ἀλλὰ σὲ ἀπεχαιρέτισα μὲ τὸ χεῖρ μου καὶ σοὺ εἶπα : Καλαῖς ἀντάμωσες. Καὶ ἐξήκολούθησα νὰ σηκώνωμαι ἔς τὸν οὐρανὸν, καὶ μ' ἐκρατοῦσαν δύο ὥραῖα ἀγγελοῦδια ἔς τὸ πλευρό μου. Δὲν φοβοῦμαι τὸ θάνατον, καὶ ἤθελα νὰ στρέξῃ τὸ ὄνειρόν μου.» Ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν της δὲν φαίνεται τόσῳ νὰ ἔστρεξε τῆς δυστυχοῦς, διότι ἐνεκα ἀνικανότητος τοῦ δημίου ἐβασανίσθη ἀρκετὰ ἐπὶ εἰκόσιν